

Pan Krbec nakukoval do mapy a současně si mazal turistické boty vazelinou. Aby nepropouštěly vodu a byly přitom měkké, pohodlné. Kocour Kokeš ho nechal, ať si láme hlavu sám. Písmenko jako písmenko. Hrad jako hrad. Zámek jako zámek.

„Škoda, že nemám boty,“ mroukal si pod vousy, „byl bych kocour v botách druhý. Ale aby se mi pohodlně pochodovalo,“ napadlo ho, „k tomu přece stačí maličkost.“

A začal si vehementně brousit drápky o křeslo.

Škrrrk a drrráááp!

A znovu ššškrk a drrráp!

To křeslo, abyste věděli, patřilo tetě Klotyldě. A tak když se teta Klotylda objevila ve dveřích kuchyně, žádný div, že začala merenda. Musí se však dodat, že teta Klotylda se ve dveřích kuchyně neobjevila sama. Držela na řetízku Kló. Kló je koza. Pyšná koza. Zpsychla, když ji teta Klotylda začala nazývat tak vznešeným jménem. A už je tak pyšná, že nechce, aby se jí říkalo koza. Pokládá to za urážku. Představte si!

Prohlašuje:

„Já jsem Kló a já jsem kos!“